

fra denne Stilling og kan let gøre ham direkte interesseret i Sagen til den Sigtedes Ugunst, ligesom det kan svække Anklagemagtens Ansvarsfølelse og Energi.

Til Lovforslagets Kapitler 81 og 82 stilles kun fem Ændringsforslag. Flertallets Forslag Nr. 293 er en Følge af den forandrede Stilling, der, som nys berørt, af Flertallet tildeles Dommeren under Forundersøgelsen. — Udvalgets Forslag Nr. 294 til § 900 beror paa, at der ifølge Ændringsforslag Nr. 5 regelmæssig vil være fem Dommere i Stedet for tre, som deltage i Straffesagers Behandling ved Landsretten. — Udvalgets Forslag Nr. 295 til § 911 sigter til at supplere den her givne Afhørelsesregel ved en Henvisning til den almindelige Regel i Hovedbudet om den sigtedes Afhørelse i § 820. — Flertallets Forslag under Nr. 296 til § 913 giver en Regel, hvortil man andetsteds har følt Trang for at afværge krænkende Misbrug, som let kunne forekomme ved den i Parternes Hænder lagte Vidneafhørelse. — Udvalgets Forslag Nr. 297 svarer til det, der under Nr. 110 er foreslaaet for den borgerlige Retsplejes Vedkommende.

De i Kapitel 83 om Domsforhandlingen for Nævninger (§§ 927—967) indeholdte Regler ere i væsentlig Overensstemmelse med, hvad Videnskab og Love (paa Europas Kontinent) for Tiden have fastslaaet som Norm for Nævningeinstitutionens Ordning, en Norm, som ogsaa de foreliggende Kommissionsudkast have fulgt. Efter at Forhandlingen har fundet Sted for Ret og Nævninger samlede, have Nævningerne særskilt, i et særligt Raadslagningsværelse og for lukkede Døre, at træffe Afgørelse for deres Vedkommende angaaende Skyldspørgsmaalet. Afgørelsen sker paa Grundlag af de af Retten fastsatte Spørgsmaal. Med Hensyn til et omstridt Punkt har Lovforslaget — hvad der fuldt ud maa billiges — optaget den for en frugtbar Samvirken mellem Ret og Nævninger vigtige Regel, at Rettens Formand til Vejledning og Belæring for Nævningerne, førend de begive sig til Raadslagningsværelset, „gennemgaar Sagen og dens Bevisligheder, forklarer

Spørgsmaalene og de Retssætninger, der skulle lægges til Grund for deres Besvarelse“, se § 953. I §§ 955—958 gives nærmere Regler, som Nævningerne have at følge med Hensyn til deres Raadslagning og Votering i Raadslagningsværelset. Erfaringen andetsteds har imidlertid vist at selv en meget omhyggelig Formulering af Spørgsmaalene og en i og for sig fuldt tilfredsstillende Belæring af Retsformanden ikke ere tilstrækkelige til at sikre mod Nævningeafgørelser, der føre til Domsresultater, som støde, ja oprøre Retsfølelsen, og mange Gange ere overraskende for Nævningerne selv, fordi de ikke have forudset en saadan Følge af deres Afgørelse. Grunden til saadanne Afgørelser vil ofte kun kunne søges i, at de enkelte Spørgsmaal eller Forholdet mellem de flere Spørgsmaal har været misforstaaet, eller i, at Formandens Belæring ikke er bleven opfattet rigtig eller er gaaet i Glemme, eller i, at Nævningerne have taget Hensyn, som Belæringen har forbigaaet, enten fordi de ikke vedkom Skyldspørgsmaalet eller, fordi Misforstaaelser hos Nævningerne i saa Henseende ikke have kunnet forudses, eller fordi Lovens Regler om Fremgangsmaaden i Raadslagningsværelset ikke ere blevne fulgte o. a. l. Der har da naturlig rejst sig det Spørgsmaal, om det ikke var muligt at træffe Foranstaltninger, der bedre end de hidtil trufne sikrede mod slige Vildfarelser, Misforstaaelser og Tilsidesættelser, der ikke kunne undgaa at rokke den almindelige Tillid til Institutionen. Det Hjælpemiddel, som Lovforslagets § 957 anviser, nemlig at Nævningerne kunne faa Tvivl om den Fremgangsmaade, de skulle iagttage, om Betydningen af de stillede Spørgsmaal eller om Svarenes Affattelse klarede ved Oplysning af Rettens Formand, vil ikke altid kunne virke tilstrækkeligt, da disse Oplysninger kun kunne gives i et genoptaget Retsmøde, efter Omstændighederne, efter at ogsaa Forhandlingen er genoptagen. En saa formel og omstændelig Fremgangsmaade ville Nævningerne ikke let beslutte sig til at benytte. Mangen Tvivl, som let og hur-